

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce **V. H.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 7. 2017, č. j. 50 A 36/2017 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje (dále jen „žalovaný“) ze dne 6. 3. 2017, č. j. KUJCK 32205/2017/ODSH, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, matričního úřadu, oddělení EO, OP, CD a ŘP (dále též jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 12. 2016, zn. MAU/27488/2016 Zr, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, zamítnuty námitky žalobce proti provedenému záznamu 12 bodů v registru řidičů a tento záznam byl potvrzen. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou navrhoval zrušení

tohoto rozhodnutí. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 7. 2017, č. j. 50 A 36/2017 - 47, byla žaloba zamítnuta.

[2] V napadeném rozsudku se krajský soud zabýval žalobními námitkami zpochybňujícími závěr správních orgánů, že pro provedený záznam v registru řidičů existuje zákonem stanovený podklad. Nejprve se krajský soud neztotožnil s žalobní námitkou, dle které žalovaný pochybil tím, že se nezabýval jednotlivými podklady záznamu bodů do registru řidičů, tj. jednotlivými rozhodnutími vydanými ve věci žalobce v blokových řízeních. Z obsahu napadeného rozhodnutí je dle krajského soudu zřejmé, že žalovaný vycházel jak z oznámení o uložení pokut v blokových řízeních, tak i z kopií rozhodnutí (pokutových bloků) vydaných v těchto řízeních. Tyto podklady podrobně vypořádal a uzavřel, že jsou způsobilé pro záznam bodů do registru řidičů, neboť jsou opatřeny všemi zákonem předepsanými údaji splňujícími požadavek dostatečné individualizace skutku (je z nich zřetelné, o jaké protiprávní jednání žalobce se jednalo, kdy a kde k němu došlo). Dle krajského soudu žalovaný posoudil jednotlivé pokutové bloky dostatečně, v míře odpovídající danému typu řízení. V tomto směru zároveň zdůraznil odlišnost předmětu řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů oproti řízení přestupkovému, neboť v daném řízení již přestupce nemá možnost rozporovat údaje o skutkovém stavu, obsažené v pokutových blocích, a stejně tak ani právní kvalifikaci svého jednání v těchto blocích uvedenou. Ve spojitosti s žalobní námitkou nečitelnosti či nesrozumitelnosti údajů na pokutových blocích pro jejich zkratkovitost či strohost krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž lze s ohledem na specifika blokového řízení přijmout i strohé a zkratkovité formulace, pokud z nich je patrné, komu a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, a je-li jednání konkrétní osoby popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, které jsou však v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to ničeho nemění. V případě žalobce krajský soud vyhodnotil pokutové bloky jako precizně vyplněné, prosté nesrozumitelných či nejasných zkratek, s přesným uvedením, místa, času a popisu jednání žalobce nejen slovy, ale i s uvedením správného vymezení porušení právní povinnosti a s ní související skutkové podstaty přestupků. K poukazu žalobce na odlišnou praxi správních orgánů při hodnocení náležitostí pokutových bloků krajský soud uvedl, že žalovaný není postupem jiných správních orgánů vázán; nadto doplnil, že v daném případě žalobcem odkazovaná rozhodnutí vykazují zjevné skutkové odlišnosti.

[3] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že je namítán i kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť stěžovatel tvrdí, že krajský soud nikterak neodpověděl na žalobní námitky, poukazující na odlišnou praxi správních orgánů při řešení obdobných případů. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je nicméně záležitostí právního hodnocení věci kasačním soudem, a nejde tak o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j.

2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z http://www.nssoud.cz).

[4] Pokud jde o samotný obsah kasační stížnosti, je nutno předeslat, že stěžovatel převážně jen reprodukuje žalobní, respektive odvolací argumentaci, případně toliko konstatuje pochybení krajského soudu, aniž by však polemizoval s odůvodněním napadeného rozsudku.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti nejdříve opětovně namítá, že žalovaný zcela ignoroval jím předložená rozhodnutí správních orgánů (zejména Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek), přičemž takové pochybení mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgán totiž dle názoru stěžovatele rozhodl zcela v rozporu se zásadou legitimního očekávání, spočívající v požadavku takového postupu správních orgánů, který zaručí, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly; ustálenost praxe správních orgánů při řešení typově shodných věcí lze přitom dovodit z jím předložených rozhodnutí. Stěžovatel sice uznává, že výjimky z této zásady jsou přípustné, nicméně změny v rozhodovací praxi správních orgánů by dle jeho názoru měly být řádně odůvodněny; žalovaný však předložená rozhodnutí zcela ignoroval. Dle stěžovatele se ani krajský soud k této žalobní argumentaci nevyjádřil. V této souvislosti stěžovatel rovněž poukazuje na spojitost zásady legitimního očekávání se zásadou řádného odůvodnění rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Dle jeho názoru je přitom nemyslitelné, aby soud rozhodující o žalobě zcela převzal chybný názor žalovaného. V další části kasační stížnosti stěžovatel připomíná žalobní, respektive odvolací výtky k jednotlivým pokutovým blokům, jakožto podkladům pro záznam do bodového hodnocení řidiče, z hlediska jejich způsobilosti; v návaznosti na to namítá nesprávné právní posouzení věci krajským soudem.

[6] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný odmítl, že by pokutové bloky byly nezpůsobilým podkladem pro zápis bodů do registru řidičů, přičemž na podporu svého tvrzení každý jednotlivý pokutový blok detailně rozebral. Dále zdůraznil samostatnost a nezávislost řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů na řízení přestupkovém, respektive rozdílnost předmětu daných řízení. V tomto kontextu konstatoval, že z odůvodnění prvostupňového i odvolacího rozhodnutí je zřejmé, že byla hodnocena a porovnávána oznámení příslušných orgánů k záznamu v registru řidičů s prvotními podklady a že mezi nimi nebyl zjištěn nesoulad ve všech jejich podstatných náležitostech. Žalovaný zároveň poukázal na specifičnost blokového řízení, jehož povaha vylučuje, aby osoba, jež udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, respektive projevila ochotu zaplatit pokutu, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení. Žalovaný rovněž zcela odmítl tvrzení, že ignoroval předložené důkazní prostředky. V rámci odvolacího řízení se vypořádal se všemi odvolacími námitkami, včetně stěžovatelem předloženého rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, byť jej konkrétně necitoval; podotkl přitom, že se při své činnosti řídí ustálenou soudní judikaturou, kterou v obdobných či shodných věcech případech aplikuje. V napadeném rozhodnutí konstatoval, jaké příslušné podklady stran záznamu bodů za přestupková jednání bylo nutné obstarat. Následně byly jednotlivé pokutové bloky hodnoceny se zaměřením na zjištění, zda uvedená přestupková jednání odpovídají příloze zákona o silničním provozu v návaznosti na stanovený počet zaznamenávaných bodů do bodového

hodnocení řidiče a zda jsou z nich seznatelné všechny jejich podstatné náležitosti. Žalovaný uzavřel, že v posuzované věci není pochyb o způsobilosti přezkoumávaných pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky jsou jako konkrétní a individualizované jednání řádně vymezeny. Zároveň je přesvědčen, že posuzovaná rozhodnutí vydaná v blokovém řízení byla vydána v souladu s právními předpisy a splňují formální i obsahové náležitosti zákonem stanovené pro tento druh rozhodnutí.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] S ohledem na způsob, jakým je v dané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, je nutno nejprve připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i o řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v ustanovení § 109 odst. 4, větě za středníkem s. ř. s., je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody tvrzené nezákonnosti, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Rozsudek krajského soudu je tak přezkoumáván v intencích žalobních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Je také nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 6 Ads 3/2003). Jinými slovy, *„[u]vedení konkrétních stížních námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“* (rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

[10] V posuzované věci stěžovatel v kasační stížnosti převážně jen fakticky opakuje část své žalobní, respektive odvolací argumentace, jíž poukazoval na údajnou rozdílnost správní praxe v náhledu na (ne)existenci vad pokutových bloků, a dopadů těchto vad do provádění záznamů bodů v registru řidičů. Obecně vzato, stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ní nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se míjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[11] V další části kasační stížnosti pak stěžovatel bez dalšího namítá pochybení krajského soudu, spočívající v nesprávném posouzení (ne)způsobilosti užitých podkladů k provedení záznamu bodů do bodového hodnocení řidiče. Pokud stěžovatel stížnostní námitky vznese toliko v obecné rovině a fakticky se omezí na pouhé vyjádření nesouhlasu se závěry krajského soudu, aniž by k nim uvedl též pádné protiargumenty, může zdejší soud na tyto kasační body reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 Afs 152/2016 – 24). K takto obecně formulované části kasační argumentace lze proto v intencích uvedeného taktéž pouze obecně konstatovat, že úvahy krajského soudu jsou v nyní posuzované věci dostatečně zřetelné a logické, přičemž nechybí detailní rozbor a vypořádání žalobních námitek (nejen) stran způsobilosti konkrétních podkladů k provedení záznamu bodů do registru řidičů; jedná se tedy o rozsudek přezkoumatelný, opírající se o konkrétní ustanovení zákona i relevantní judikaturu.

[12] Za jedinou konkrétně věcně projednatelnou kasační námitku lze považovat pouze tvrzení stěžovatele o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného, pokud jde o tvrzený odklon obou správních orgánů od ustálené správní praxe, respektive absenci řádného odůvodnění takového postupu. Uvedenou argumentaci je však nutno odmítnout. Pokud jde o rozhodnutí žalovaného, na str. 6 žalovaný výslovně konstatoval, že *„vždy rozhoduje ve své ustálené praxi předvídatelně s přihlédnutím k aktuální soudní judikatuře.“* Podstatné přitom je, že v odvolání se stěžovatel pouze obecně dovolával rozhodnutí Krajských úřadů Moravskoslezského a Jihočeského kraje, aniž by tato jakkoliv identifikoval, natož předložil. Není tedy zřejmé, jak měl žalovaný takto neurčitou argumentaci dále vypořádat. V žalobě stěžovatel sice již konkretizoval rozhodnutí správních orgánů, jichž se dovolával (rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, a rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3), tato však opětovně nepředložil. V napadeném rozsudku krajský soud k takto vymezenému vytýkanému porušení zásady legitimního očekávání v důsledku odlišného rozhodování jiného správního orgánu v téže agendě především zdůraznil, že *„správní orgány nejsou vázány rozhodnutím jiného správního orgánu“*; mimo to rovněž poukázal na zjevné skutkové odlišnosti daných případů s nyní souzenou věcí. Nelze tedy než konstatovat, že rozhodnutí žalovaného ani napadený rozsudek tvrzenou nepřezkoumatelností netrpí.

[13] Pouze pro úplnost lze *obiter dictum* uvést, že rozhodnutí jiných správních orgánů, jichž se stěžovatel dovolával, mohla nanejvýš prokazovat, že v aplikaci rozhodných ustanovení zákona panuje mezi jednotlivými krajskými úřady, respektive správními orgány I. stupně jistá nejednotnost. Logicky tedy taková (zde ovšem jen hypotetická) situace nemůže představovat ustálenou správní praxi, která byla v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS definována jako *„ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů“*. Konsekventně pak platí, že nedošlo-li k vybočení z ustálené správní praxe, nemohlo dojít k zásahu do legitimních očekávání stěžovatele.

[14] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. jí zamítl.

[15] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu